

Scénář k reportáži: Milena Markusová

Vytvořili:

Matěj Gabriel

Lukáš Markus

ZŠ Strossmayerovo náměstí, Praha 7

Zpětně se nám historie může zdát černobílá, ale optikou osobního příběhu se nám realita ukazuje pestřejší. Pestrý život zažila i Milena Markusová rozená Vlasáková. Narodila se v lednu 1948 v Sezimově ústí rodičům pocházejícím z moravy. Rodina se nakonec usadila v Tachově, protože její tatínek dostal pracovní nabídku v nedalekých uranových dolech.

Tím že táta pracoval v uranovém dole, tak jsme měli víc peněz. Takže jakmile byla první televize, měli jsme první televizi. Taky jsme měli velice brzy... já myslím, že... já nevím jak to bylo s auty, ale vím, že jsme měli snad první Škodovku, to byl Spartak, myslím si. I když táta měl víc peněz, tak na to mí rodiče opravdu spořili.

Pracovat v uranovém dole tedy byla vlastně výhra? Ne tak docela, vedle dobrých platových podmínek zde byly i stinné stránky.

Máma nebyla ráda že on pracuje v dole. On opravdu chodil do dolu a tam pracoval. Tehdy se neřešilo, že ten uran je radioaktivní, takže o tom se ani nemluvalo, ale že by se mu mohlo něco stát, protože tam docházelo k nějakým neštěstím.

Jedna z tragických nehod se naštěstí tatínkovi vyhnula. Ale rodinu čekalo těžké období, srpen 1968. Okupace vojsky Varšavské smlouvy poznamenala každého občana Československa, avšak události tehdejšího roku do rodinného života paní Mileny zasáhly mnohem výrazněji. Její tatínek se jako vedoucí pracovník dolu rozhodl vojska nepustit do areálu, k čemuž měl osobní i bezpečnostně-technické důvody.

A když přišli Rusové, tak on je nepustil na šachtu. Oni tam přijeli těmi vozy a chtěli dovnitř a táta tam nechal zátarasy udělat, aby tam nemohli jet. Bylo to takový složitý nějaký, ale každopádně tátu zavřeli nakonec. Takže byl pět let ve vězení. Jeho to hodně zlomilo tedy... Bylo to těžké... Pak se vrátil jako zlomený člověk... Těžce to nesl... A pak byl rehabilitován tedy, ale toho se bohužel nedožil.

Rozpory i nešťastné události nakonec vedly k rozvodu rodičů. Díky tomu mohla paradoxně paní Milena vystudovat vysokou školu avšak stíny minulosti se opět ozvaly při jedné z prvních pracovních nabídek.

Vím že jsem chtěla pracovat, když jsem dostudovala, tak jsem měla nabídku v archeologickém výzkumném ústavu a skoro by mě byli přijali, a pak jsem dostala dopis, že jsem neřekla o sobě všechno a že mě proto nepřijímají. A to všechno bylo to, že můj táta... byl ve vězení.

Nakonec ji přijali v ČSAD. Období normalizace ukončila Sametová revoluce, kterou prožila velmi radostně, připomnělo jí to krásné období Pražského jara. Nyní žije ve svém bytě na Jižním městě kde se věnuje výuce Němčiny a radost jí dělají její tři vnoučata.